

บทพ้องทางด้านการพูดและภาษา

บุคคลที่มีความบกพร่องทางด้านการพูดและภาษา หมายถึง

คนที่มีความบกพร่องทางด้านการพูดทั้งในเรื่องการเข้าใจภาษาที่คนอื่นพูดและพูดให้คนอื่นเข้าใจ เป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งต่อการรับรู้เรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ ด้าน

ความบกพร่องทางการพูดและภาษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. กลุ่มที่พัฒนาภาษาและการพูดล่าช้าหรือไม่สมวัย ได้แก่

- เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- เด็กสมองพิการ
- เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์
- เด็กเข่าปัญญาต่ำ
- เด็กที่ขาดการกระตุ้นการพัฒนาภาษาและการพูดจากครอบครัวและสิ่งแวดล้อม

2. กลุ่มเด็กอะเฟเซีย (aphasia)

เป็นอาการที่แสดงถึงความบกพร่องทางภาษา อันเกิดจากมีพยาธิสภาพของสมองส่วนที่ควบคุมภาษาทำให้มีปัญหาทางภาษาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ คือ

- 2.1 อะเฟเซียชนิดมีปัญหาทางการรับรู้ทางภาษาเป็นปัญหานำ
- 2.2 อะเฟเซียชนิดมีปัญหาทางการแสดงออกทางภาษาเป็นปัญหานำ
- 2.3 อะเฟเซียชนิดมีปัญหาในการนึกคำพูด
- 2.4 อะเฟเซียชนิดมีปัญหาทางการรับรู้ทางภาษาและการแสดงออกทางภาษา

การให้ความช่วยเหลือและแก้ปัญหาทางการพูด

การให้ความช่วยเหลือหรือแก้ไขความบกพร่องทางการพูดและภาษาจะมีความแตกต่างกันไปตามสาเหตุและความรุนแรงของปัญหา หลังจากที่พบความบกพร่องแล้วจำเป็นต้องส่งเด็กไปพบผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ควรพบกับ
 - แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทาง หู คอ จมูก
 - นักแก้ไขการพูด
 - นักโสตสัมผัสวิทยา
 - นักการศึกษาพิเศษ
2. เด็กที่สมองพิการควรส่งพบกับ
 - แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางประสาทสัมผัสวิทยา
 - แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางกายภาพบำบัด

- นักแก้ไขการพูด
- นักกายภาพบำบัด
- นักการศึกษาพิเศษ

3. เด็กออทิสซึมควรส่งพบกับ

- จิตแพทย์เด็ก
- นักแก้ไขการพูด
- นักกายภาพบำบัด
- นักการศึกษาพิเศษ

4. เด็กชาวปัญญาต่ำควรส่งพบกับ

- แพทย์ผู้เชี่ยวชาญการพัฒนารเด็ก
- แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางกายภาพบำบัด
- นักแก้ไขการพูด
- นักกายภาพบำบัด
- นักการศึกษาพิเศษ

5. เด็กที่ขาดการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมควรส่งพบกับ

- นักแก้ไขการพูด
- นักการศึกษาพิเศษ

แนวทางและพื้นที่บูรณาการเด็กบกพร่องภาษาและการพูด

1. การสื่อความหมาย

1.1 การสื่อความหมายโดยใช้ท่าทางหรือภาษามือ

ข้อดี

- เรียนรู้ได้ง่าย สื่อสารได้รวดเร็ว
- สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา
- เริ่มเรียนเมื่อไหร่ก็ได้

ข้อจำกัด

- ภาษามือจะเป็นที่รู้จักเฉพาะในสังคมคนหูพิการ
- การสื่อความหมายโดยใช้ภาษามือมีความจำกัดเพราะลักษณะของภาษามือมักเป็น

code หรือสัญลักษณ์ ไม่สามารถสื่อความหมายได้ละเอียดเหมือนภาษาพูด

- ไม่มีลูกเล่นทางภาษา เช่น คำเปรียบเทียบ อุปมา-อุปมัย คำพังเพย เป็นต้น
- ผู้ที่สื่อความหมายโดยใช้ภาษามือจะมีโอกาสเลือกทางการศึกษาและประกอบอาชีพ

ได้น้อยกว่าผู้ที่ใช้ภาษาพูด

1.2 การสื่อความหมายโดยใช้การฟังหรือภาษาพูด

ข้อจำกัด

- การฝึกสอนให้เด็กหัดฟังและออกเสียงพูดจะต้องเริ่มกระทำตั้งแต่อายุน้อยๆ
- การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการฟังและการพูดจะต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก จะต้องทำการ

ฝึกอย่างถูกต้องและต่อเนื่อง